

Narozeniny 2010

... cože? Už po čtyřadvacáté??...

Narozeniny

8.5.

Jistě je vám podivné, proč je zrovna akce Narozneniny, jedna z těch významnějších, jen jednodenní. Je to samozřejmě na delší povídání. Tak do toho...

Jak každý ví, všechno souvisí se vším. Nejdříve k personálnímu obsazení. Samozřejmě všichni odřekli účast. Jistě, podle předpovědi nemá být pěkně a celý uplynulý týden dává za pravdu těch, co tvrdí, že bude hnušně. Já to nesdílím a říkám, že pršet nebude a teploty budou nad 15°C, tedy bude možné vyjet. Abych nebyl nespravedlivý, účast odřekli všichni kromě Jany. Ta je s námi od podzimu, zúčastnila se Pečení a konečně má možnost vyjet. A s ní souvisí další dění. Jako další překážka účasti na výpravě je také trasa. Má být trochu těžší. Zejména začátek. Sraz byl určen na pátek večer ve Vrchlabí. Pak se mělo jet někam kousek a rozbít tábor. A to tak, abychom nepřešli hranice KRNAP. Druhý den, tedy v sobotu po ránu měla být ta nejtěžší část. Vyškrábat se do Horních Míseček a odtud k pramenům Labe. Pak se mělo jet po proudu až do Kolína a z něj vlakem od Prahy. Kámen úrazu je v tom stoupání na Mísečky, kam vede sice silnice, ale je to hodně do kopce, a v tom závěrečném stoupání k pramenům Labe, kde je jen polně lesní cesta. Já jsem přesvědčen, že celá trasa je zvládnutelná a navíc moc pěkná. Jistě, počítám s tím, že budeme muset chvílema tlačit a že dokonce jsou úseky, kde si budeme muset navzájem pomáhat. Další faktor vstupující do hry je Šnek. Jistě, minulý týden jsme se s ním rozloučili a popřáli mu mnoho úspěchů při jeho Expedici do Anglie. S ním jsme byli dohodnuti, že on v tom Vrchlabí bude taky. Všechno plně zapadá do jeho plánu. Jeho myšlenka je, sjet celé Labe až k moři, tam se dát cestou do států Beneluxu pak do Francie a dál přes kanál do Anglie... Takže dobytí pramenů Labe je i v jeho zájmu.

Jenže zase je to jinak. Tím, že s námi nebudou silní chlapi, s jejichž pomocí jsem počítal, přehodnotil jsem situaci a prohlásil trasu za nepoužitelnou za stávajících podmínek. Jde o to, že Jana vyjíždí poprvé a mám pochybnosti o tom, že by po absolvování něčeho takového ještě někdy měla chuť vyjet. Kromě toho plně naložená Mašinka po těžké technické nehodě bez jízdních zkoušek, plně naložený Šnek a neznalá Jana... To prostě nemáme. Takže změna...

Především jsem přesměroval Šneka na Prahu, aby v pátek byl u mě doma. Vůbec neprotestoval, protože má za sebou průjezd celou Šumavou za deště, zimy a protivětru. A jak jsem vyrozuměl, nemá spacák, který by se choval jako neopren.

Pak jsem přesměroval Janu. U ní to také nebyl problém. A změnil celou trasu a její charakter. V rámci doprovodu Šneka s ním pojedeme do Mělníka. Přesněji – dovedeme ho tam. To se to zase zvrtilo, co?

V pátek Šnek opravdu přijel. A byl velmi šťastný, že bude v suchu a pod střechou a také, že si jeho zmáčený spacák a jiné věci užijí visení na prádelní šňůře pěkně v teploučku.

A je tu sobota ráno. Vstali jsme opravdu včas a přesně v devět byli před barákem připraveni k odjezdu. A přesně v tu dobu zavolala Jana, že se zpozdí o 20 minut. Nevadí. Svítí slunce, je teplo, vane teplý vánek.

Za dvacet minut opravdu přijela. Omluvila se za zpoždění kvůli nepřesnosti v navigaci a pak jsme vyjeli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	622	0	0	18

První část cesty pojedeme po Magistrále a pak kolem Stromovky a dál na Sedlec. Tak nápad to byl dobrý. Prvotní myšlenka byla, že Magistrála bude prázdná, protože je sobota ráno.

Tak zase to nevyšlo. Provoz je nějak hustý a po pár desítkách metrů stojí úplně. TAK TO NE! Stát v koloně na Magistrále, to už určitě každý aspoň jednou zažil. Ale Stát v koloně na Magistrále na kole, to je neslýchané. Předjíždíme zprava a všechna auta a autobusy necháváme za sebou. Po kilometru vidíme i příčinu. Přes půl vozovky stojí obří jeřáb a cosi zvedá na střechu přilehlé budovy. Kolem něj je v provozu jeden jízdní pruh a ještě zúžený. Proklíčkovali jsme mezi zátarasy a byli jsme za překážkou. Tady opravdu nic moc nejzdí. Za pár okamžiků jsme ve Stromovce a pak už jsme jeli jen po rovině a pomalu. Je nádherně. Teplo, na obloze modro a sluneční jas. Jedeme v klidu a pomalu, povídáme si, a je moc dobře. A tak jsme projeli Sedlec a přes šraňky, které se zrovna před námi zavřely, a pak zase nějakým zázrakem otevřely přijeli do Roztok. Na úpatí zdejšího velmi nechutného kopce je odbočka k Fece a podél ní vede stezka. To je naše odbočka. A pak to zase jede po rovině, krásném asfaltu a při pěkném počasí. Zase se bavíme o všem možném a tak je tu najednou šest kilometrů vzdálená část, kterou nemám rád. Jmenuje se to tu Ůholičky a je to tu velmi do kopce a velmi daleko. Tak teď zrovna nejsem rád, že svítí slunce... Pomalu, velmi pomalu jedeme vzhůru. S několika přestávkami jsme se dostali až nahoru. Dost strašný...

a aby nám nebylo snad smutno, rozhodla se technika, že nás pobaví. Ku podivu nikoliv technika spojená s Mašinkou, ta jede v mezích toho, co má za sebou dost slušně. Tentokrát jsme se za břicha popadali kvůli Janině spadlém a zamotaném řetězu. Když se dost zaprasila při pokusu o jeho nasazení, jedeme dál. Pořád je nádherně a co víc, jedeme z kopce. To je paráda!

Jistě vám neunikl název výpravy – Narozeniny. A jako pokaždé začínám lotroviny tím, že povyšuji Janu na pozici Dušička. Je dost překvapená. Ani jsem ji nenechal vydechnout a začal s narozeninami. Dostala velkolepý pugét. No, zas tak velkolepý nebyl. Mimo to se moc o pugétu mluvit nedalo. Ale i tak se jí ten jeden květ šeríku líbil. Jo, to Šnek, to bylo něco jiného. Ústřední narozeninový dar je zásuvková redukce z US normy na

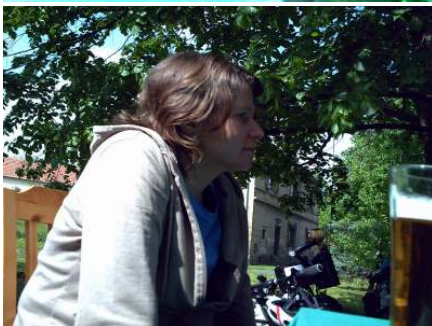
českou pro jeho nabíječku kamery, a jako druhý je letošní klubové tričko. Tváří se velmi spokojeně. Tričko pochválil slovy – po týdnu čistě triko... hmmm, to je něco...

Dokončili jsme proceduru oběda a vydali se na další pouť. Vyvedl jsem nás na stezku vedoucí u řeky. Také má povrch sestavený z hlíny a jiných nepříjemností, ale je to pevné a jede se po tom dobře. Kolem je to velmi pěkné, řeka, slunce, skály, prostě paráda. Akorát je to zase krátké. Než jsme se otočili, jsme v Nelahozevsi. Tady je stezka vedena po silnici. Ale dobrý. Nic tu nejždá, nám se jede dobře.

A jak tak zase přetřásáme všechno možné, všimli jsme si u cesty stojícího „áčka“ a na něm napsaných spousty písmenek. Podstatné bylo slovo pivo a šipka. Prudký obrat a můžeme k výčepu.

No teda tohle... jsme před chalupou z jejíž jedné místnosti je udělán malý lokál. Před chalupou je malý plácek ze špatně nalitého betonu a dvěma rozkládanými stoly.

Ale nevadí. Pivo mají, obsluha je rychlá. Dostal mě až další zážitek.

Každý, kdo tu a tam jde na pivo ví, že asi tak po druhém pivu je nutné si jít odskočit. Také mě posedla tato touha. Každé zařízení tohoto typu má toto vybavení někde „za barem chodbou dozadu a vlevo“ nebo tak nějak. Ne tak tady. Zde je toaleta přímo ve vstupní části chalupy... ve skříni. Už jsem zažil na svých cestách všechno možné a několik věcí nemožných, ale odskočit si do skříně? To se mi ještě nepoštětilo. A co teprve uvnitř. Na čtyřech dlaždicích stojí mísa, odpad je veden po povrchu někam na dvorek. Trochu naivně jsem se sháněl po splachovadle. Mají tu kýbl plný vody. Tak to je síla ☺. No co, je to trochu drsné, ale lepší než turecký záchod používaný v jižní Evropě, na Balkáně a v Asii.

Dopovídali jsme kapitolu, dopili pivo a zase na cestu. Míříme na Mělník. Přejeli jsme zavřený most, a po druhém břehu se ubírali severně.

Po průjezdu několika vesniček se stezka odpojuje ze silnice a vede do polí. Zase se pojede báječně.

Tak ne. Zase je to jinak. Zase je povrch dost hrozný a támhle... to snad ne. Cyklostezka po česku – schody. A tyhle teda jsou.

Jde o to, že se musí zdolat vodní tok. Přes něj vede přemostění parovodu do Prahy. Dvě ohromné roury na pilířích a mezi nimi podlaha. Na obou koncích kovové žluté schody. Velmi příkré a několikrát lomené. Dostat se nahoru je velmi těžké. Což Jana a já, to takový problém není. Ale Šnek... musíme částečně odstrojit jeho kolo a vynést jej nahoru.

Na druhé straně to zase musíme snést dolů. Vlastně je to ještě horší.

Ale zvládli jsme to.

Dále cesta vede mezi poli, pod stromy, prostě přírodou. Bohužel stezka se zde teprve staví a je ve stádiu rozrytého podloží a místy uválcované kusy pod budoucí asfalt. Nejede se nejlépe. Je krásně, trochu horko, povídáme si a vlastně je dobře.

Pomalou a v klidu jsme dojeli na hráz zdymadla.

Odtud je vidět hrad v Mělníce. Odpočinuli jsme si a pokračovali k městu. Další plán je ten, že vyjedeme nahoru na vinice, nafotíme soutok, sjedeme dolů, zastavíme se na palačinku a pak se přesuneme na vlak. Jenom to má malou vadu. Jak jsme si tak hověli a vychutnávali si pomalou jízdu, trochu nám ujel čas. Už teď víme, že naplánovaný vlak nestíháme. Nevadí.

Přejeli jsme most, vystoupali na Mrázovu vyhlídku, nafotili co šlo

a přes město dojeli k hradu a jeho vyhlídce. Je to tu sluncem zalité a trochu obtížně se fotí.

Pak jsme začali hledat lokál, kde nám udělají palačinky. Hospod je všude jako máku. Ale nějak mi čísla v jídelním lístku připomínají drahotu. Trochu nechápu proč tady, v takové díře mají ceny stejné jako v centru Prahy... Nakonec jsme našli hotel s předzahrádkou a restaurací. Tam nebylo tak draho a tak jsme poseděli, dali si ty vytoužené palačinky, k nim pivo a pak Janu napadlo najít spojení na Prahu. No, nezadařilo se. Nejbližší vlak jede až krátce po osmé hodině. Nevadí. Tady je taky dobře. Kolem půl osmé se začalo ochlazovat. Je nejvyšší čas se vydat na nádraží.

Poslední část cesty je nějaká rozpačitá. Jedeme po rovině, je bezvětrí, poslední sluneční paprsky osvětlují prázdnou silnici. Janě to nějak nejede. Ale jsou to poslední dva kilometry, tak to musí nějak přežít. Ona sama mluví ve smyslu „raději postojím“. Tedy se naplnily mé obavy z toho, že by původní trasa byla pro Janu moc.

Za pár chvil jsme na zastávce. Je to tu trochu zvláštní. Silnice kříží trať, jsou tu závory, dvě nástupiště a okolo nic než pole. Nejbližší vesnice je kilometr daleko. Takže toto jsou poslední chvíle se Šnekem. Jakkmile nasedneme do vlaku, uvidíme ho až za tři měsíce. Tedy bez týdne...

Ve 20.08 přijel pantáček. Rozloučili jsme se se Šnekem, ustájili kola, usadili se a nechali se unášet na Prahu. Cesta nebyla nijak zajímavá. Pořád jsme o něčem rozprávěli a za hodinu a kousek jsme vystupovali v Praze na Masaryčce. A tady jsme se rozloučili i my. A to je vlastně všechno.

Mně se to zase líbilo. Celý výjezd byl naprosto klidný a pohodový, bez nějakého zásadního zážitku. Jsem spokojen. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	47	693	71	14,4	25 - 14

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

tři výletníci...: Šnek, Dig, Jana

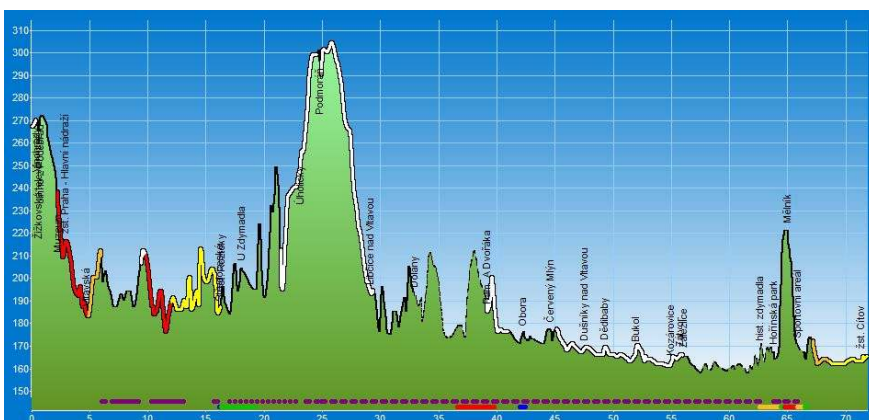
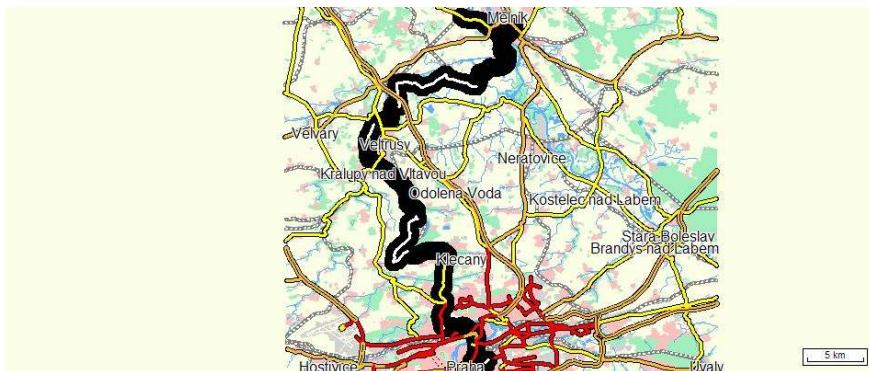
71 km

Voda

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Dědibaby	
Praha Holešovice	Křivousy	
Praha Sedlec	Bukol	
Roztoky	Kozárovce	
Úholičky	Zálezlice	
Libčice	Vrbno	
Kralupy n. Vlt.	Hořín	
Nelahozeves	Mělník	
Všestudy	Praha Masarykovo nádr.	
Dušňíky		

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Hanka (Hak), Dig (Dig), Petr (Pek), Šnek (Šnk), Evík (Evk), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2010
Dig
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.cz